

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118217594
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6118217594.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: SETCAR, s.r.o., so sídlom Česká republika, Rychvald 816, IČO: 27 850 994, na území SR konajúci prostredníctvom SETCAR, s.r.o.- organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Turany, Černík 386/4, IČO: 47 790 857, zastúpený: JUDr. Tomáš Zboj, advokát so sídlom Martin, Kuzmányho 4, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenému: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8/A, o zaplatenie 162,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 6C/31/2018 - 140 zo dňa 24. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 162,- eur **p o t v r d z u j e** .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5% ročne z dlžnej sumy od 23.06.2016 do zaplatenia **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a** .

III. Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 70%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 162,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.06.2016. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na och náhradu v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 11.5.2016 došlo na ceste E50 za Lehotou ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému I. B. na vozidle Ford C-MAX ev. č. PD XXX EU. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného poisťovňa č. 9524729397. V dôsledku poistnej udalosti bol poškodený nútený užívať náhradné motorové vozidlo. Po ukončení nájmu vystavil poškodenému faktúru na úhradu nájomného číslo 2016224 zo dňa 16.05.2016, so splatnosťou dňa 30.5.2016 na sumu 324,- EUR. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 8.6.2016 žalovaný informoval poškodeného o výsledkoch šetrenia udalosti a rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie tak, že neuznal dlžku prenájmu náhradného motorového vozidla, čím priznal náklady vo výške 162,- eur. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 18.6.2016 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti č. 9524729397 zo dňa 11.5.2016 na vozidle Ford C-MAX, ev. č. PD 536 EU z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 788 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 4 ods. 1,2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Uviedol, že žalobca je aktívne legitimovaný vo veci na základe postúpenia pohľadávky poškodeného, ktorú mal voči žalovanému. Poškodený postúpenie pohľadávky žalovanému oznámil. To, že žalovaný zobral na vedomie postúpenie pohľadávky je zrejmé z toho, že poistné plnenie poukázal už na účet žalobcu, ako postupníka. Vzhľadom na skutkové okolnosti, teda to, že žalovaný už plnil z poistnej udalosti a poskytol poistné plnenie žalobcovi za nájom náhradného vozidla, mal súd za to, že sporným medzi stranami zostala len výška poistného plnenia, resp. to, za koľko dní nájmu bolo ešte dôvodné priznať poistné plnenie, vzhľadom k tomu, že mal súd za to, že zmluva je platná. Na základe správania sa strán v čase pred podaním žalobcu podľa názoru súdu medzi nimi nebolo sporné to, že poškodenému vznikol nárok na poistné plnenie za prenájom náhradného vozidla, že tento svoj nárok ako pohľadávku postúpil na žalobcu, že postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené a sporné nebolo ani to, že vznikol nárok na poistné plnenie za 6 dní nájmu motorového vozidla. Hmotnoprávnym základom uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy je nárok poškodeného na náhradu škody voči žalovanému ako poisťovateľovi z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Škoda sa v tomto prípade odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného používať havarované vozidlo počas doby opravy a spočíva v znížení majetkového stavu poškodeného, ktorý vynaložil vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať po určitú dobu v dôsledku poškodenia. Majetkový stav poškodeného sa znižuje tým, že poškodený náklady na prenájom náhradného vozidla vynaloží a škoda tak vzniká zaplatením nákladov na požičané náhradné vozidlo. Z dokazovania vyplynulo, že poškodený nemohol svoje vozidlo užívať najmenej 6 dní, odo dňa 11.5.2016 do 16.5.2016. Poškodený bol informovaný o výsledkoch šetrenia a oznámenia o totálnej škode zo dňa 31.5.2016. Rozsah náhrady škody v prípade uplatneného nároku na náhradu nákladov na používanie náhradného motorového vozidla počas nemožnosti používania havarovaného vozidla v dôsledku šetrenia a oznámenia o jeho likvidácii, je daný nevyhnutnosťou a účelnosťou nákladov vynaložených na vypožičanie náhradnej veci. Dĺžka doby, za ktorú možno uplatniť nárok na náhradu nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla, zodpovedá predovšetkým dobe šetrenia poistnej udalosti. Je potrebné zohľadniť, že poškodený nemôže dĺžku šetrenia ovplyvniť, poškodený nevie, či navrátenie do predošlého stavu je možné, resp. hospodárne a účelné, to sa dozvie až na základe oznámenia poisťovne. Súd vzhľadom na uvedené považoval žalobou uplatnený nárok v celom rozsahu za dôvodný, a preto mu vyhovel. Výška žalovanej sumy zodpovedá obdobiu zvyšných 3 dní prenájmu náhradného vozidla, za ktoré žalovaný poškodenému poistné plnenie pôvodne nepriznal. Za dôvodný považoval súd aj žalobcom uplatnený nárok na úrok z omeškania. Šetrenie poistnej udalosti bolo ukončené najneskôr dňa 31.05.2016 a žalovaný bol v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania. Keďže tak neurobil, od 23.6.2016 sa dostal do omeškania. Súd preto priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 23.6.2016 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1, §262 ods. 1,2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je nesprávny, nezákonný a arbitrárny a trpí nepreskúmateľnosťou. Súd prvej inštancie vyslovil právne závery, ale nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú nedostatočne odôvodnil. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS/119/2003. Zdôraznil, že ako zmluvné strany sú v písomnej zmluve o nájme č. 217 zo dňa 11.05.2016 uvedený poškodený (I. B.) na strane nájomcu a SETCAR, s.r.o.- organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Turany, Černík 386/4, IČO: 47790857 na strane prenajímateľa. Zmluvu o nájme tak neuzavrel žalobca, ale jeho organizačná zložka, bez odkazu na žalobcu, teda ju uzavrela vo vlastnom mene. Organizačnej zložke zahraničného podniku zákon nepriznáva žiadnu právnu subjektivitu, teda nemá spôsobilosť brať na seba práva a povinnosti. Z tohto dôvodu je písomná zmluva o nájme absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uzavretím dodatku č. 1 zo dňa 04.10.2016 k zmluve o nájme, ktorý mal žalobca uzavrieť s poškodeným snahe odstrániť pochybenie pri uzavretí zmluvy o nájme, sa neodstránila vada nedostatku subjektivity pri uzavretí zmluvy o nájme. Z tohto dôvodu sú neplatné aj ďalšie právne úkony, o ktoré žalobca opiera svoj žalobný návrh: faktúra, splnomocnenie

zo dňa 17.10.2017. Dôsledkom neplatnosti splnomocnenia zo dňa 17.10.2017 je aj absencia splnenia procesných podmienok uvedeného súdneho konania, keďže právny zástupca žalobcu podal žalobu bez existencie platného písomného splnomocnenia. Zdôraznil, že neplatnosť sa týka aj zmluvy o postúpení, pretože túto uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity. V záhlaví zmluvy o postúpení síce uvedený žalobca, avšak na jej konci je miesto podpisu opatrené odtlačkom pečiatky špecifikujúcej výlučne len organizačnú zložku. Nie je zrejmé, aká osoba mala za organizačnú zložku podpisovať, keďže k podpisu nie je pripojené žiadne označenie konajúcej osoby či už menom, priezviskom alebo funkciou. Z tohto dôvodu mal za to, že aj zmluva o postúpení je absolútne neplatným právnym úkonom. Zo súdom zisteného skutkového stavu pritom vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíva v neuhradenej faktúre. Poškodený potom predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle, ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený, nie žalovaný. Vzhľadom na vyššie uvedené, s poukazom na § 524 Občianskeho zákonníka, keďže poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení. Zmluvou o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, pretože túto pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený neuhradil, ale došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. K úhrade faktúry nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu. Ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi nemohla následne vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. Keďže predmetom zmluvy o postúpení bol neexistujúci predmet postúpenia, je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Prvoinštančný súd navyše v rozpore s ustálenou judikatúrou priznal žalobcovi úroky z omeškania. V tomto smere poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn . 3Cdo/ 145/2017 zo dňa 22.11.2018, podľa ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 o PZP je viazaná na nesplnenie peňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 o PZP.

5. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril tak, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uplatnil si trovy odvolacieho konania. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v otázke namietanej aktívnej legitimácie žalobcu považoval za zrozumiteľné a správne a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/30/2019 zo dňa 25.04.2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Cob/54/2019 zo dňa 13.06.2019 v obdobných veciach. Tvrdenia žalovaného ohľadne neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších právnych úkonov nie je možné akceptovať, nakoľko je zrejmé, že ide o vadu v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu. Táto však sama osebe nespôsobuje jeho neplatnosť, pokiaľ možno spoľahlivo zistiť z obsahu alebo skutkových okolností, kto bol jeho účastníkom (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn . 2Cdo/386/1996 zo dňa 10.04.1997). Rovnako v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7MOBdo 2/2000 zo dňa 27.09.2001 možno konštatovať, že samotné nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo spochybňovania vôle zmluvných strán bol medzi žalobcom a poškodeným uzavretý dodatok č. 1 k zmluve o nájme, z ktorého jednoznačne vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu ako aj vedomosť poškodeného o tom, s kým predmetnú zmluvu uzatvára. Keďže organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a je nedeliteľnou súčasťou zakladajúcej zahraničnej osoby, všetky záväzky a dlhy sú súčasne záväzkami dlhmi tejto zahraničnej osoby. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Uvedené vyplýva aj z predloženého oznámenia o poistnom plnení, ktorým žalovaný sám potvrdil aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v rámci likvidácie poistnej udalosti. V čase pred podaním žaloby teda žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je podľa súčasnej judikatúry považovaný za skutočnú škodu. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd Žilina v rozsudku sp.zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 v obdobnej veci konštatoval, že vždy tá sporová strana, ktorá tvrdí určité skutočnosti, je nositeľom dôkaznej povinnosti k týmto poskytnutým tvrdeniam. Platí to nepochybné i vo vzťahu k žalovanému, ktorý - ak namietal tvrdenia

o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody-, bolo na ňom, aby poskytol súdu nielen tvrdenia, ale aj dôkazy, čo sa však nestalo. Pokiaľ ide o namietanú neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody. Uvedené zastrešuje jeden dokument, predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorej došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka sú preto neopodstatnené. Je nevyhnutné poznamenať, že poškodený má v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nárok na náhradu škody od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dižníkom tak v tomto prípade je žalovaný, nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, teda k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. V tomto smere poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky rozfázovať a následne rozborom takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti strán. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/135/2019 zo dňa 25.06.2019 to, že záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Pre úplnosť poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého súd prvej inštancie pochybil, ak vyslovil záver, že poškodený neuhradil žalobcovi faktúru za nájom vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku žalovanú sumu, teda ku vzniku skutočnej škody. Úhradu nájomného v tomto prípade supluje samotné postúpenie. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Pokiaľ ide o úroky z omeškania mal za to, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu nie je jednotná. Opačné stanovisko ako uvádza žalovaný, zaujal Najvyšší súd SR napríklad v rozsudku sp.zn. 5 Obo/19/2009 zo dňa 25.03.2009. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa prenášala zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie na poškodeného. I podľa názoru Krajského súdu v Žiline v rozsudku sp.zn. 11Co/135/2019 práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svoje povinnosti. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. upravuje výlučne následky nespĺnenia povinnosti podľa odseku 6 tohto zákona, teda sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poistnej udalosti, ale nezabavuje poisťovňu platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, muselo mu byť známe už predtým, pričom poukázal na § 153 a 154 CSP.

6. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

8. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

9. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 162,- eur vecne správny, a preto je potrebné ho potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP a v napadnutej časti vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný

zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 23.06.2016 do zaplataenia , je potrebné ho zmeniť podľa § 388 CSP.

10. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

14. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP).

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP znamená, že v danej veci neboli splnené procesné podmienky konania. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania.

16. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. V prejednávanej veci žalobca uplatňoval nárok na zaplataenie žalovanej sumy titulom nároku na náhradu škody z dopravnej nehody podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“). Dňa 11.5.2016 došlo na ceste E50 za Lehotou ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému Karolovi Maródimu na vozidle Ford C-MAX ev. č. PD 536 EU. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku tejto poistnej udalosti (č. 9524729397) bol poškodený nútený užívať náhradné motorové vozidlo. Po ukončení nájmu vystavil prenajímateľ poškodenému faktúru na úhradu nájomného č. 2016224 zo dňa 16.05.2016, splatnú dňa 30.05.2016 na sumu 324,- eur. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 08.06.2016 žalovaný informoval poškodeného o výsledkoch šetrenia udalosti a rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie tak, že neuznal dĺžku prenájmu náhradného motorového vozidla a priznal náklady len vo výške 162,- eur. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 18.06.2016 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti č. 9524729397 zo dňa 11.05.2016 na vozidle Ford C-MAX, ev. č. PD 536 EU z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla.

19. Pokiaľ ide o sumu 162,- eur, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že škoda sa v tomto prípade odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného používať havarované vozidlo počas doby opravy

a spočíva v znížení majetkového stavu poškodeného, ktorý vynaložil vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať po určitú dobu v dôsledku poškodenia. Majetkový stav poškodeného sa znižuje tým, že poškodený náklady na prenájom náhradného vozidla vynaloží a škoda tak vzniká zaplatením nákladov na požičané náhradné vozidlo. Z dokazovania vyplynulo, že poškodený nemohol svoje vozidlo užívať najmenej 6 dní, odo dňa 11.5.2016 do 16.5.2016, žalovaný neuznal dĺžku prenájmu náhradného motorového vozidla v rozsahu 3 dní a priznal náklady len vo výške 162,- eur. Výška žalovanej sumy zodpovedá obdobiu zvyšných 3 dní prenájmu náhradného vozidla, za ktoré žalovaný poškodenému poistné plnenie pôvodne nepriznal.

20. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s touto podstatou argumentácie súdu prvej inštancie. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. V danom prípade pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní celkom 6 dní, t.j. od 11.05.2016 do 16.05.2016, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 11.05.2016. Odvolací súd zdôrazňuje, že poškodený si náhradné vozidlo požičal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise a dĺžku opravy ovplyvniť nemohol. Náhradné vozidlo bolo vrátené bezodkladne po skončení opravy, preto je účelnosť jeho zapožičania jednoznačná. Taktiež bolo preukázané, že žalovaný priznal poškodenému poistné plnenie 162,- eur len za 3 dni vypožičania. Odvolací súd považuje v danom prípade cenu 54,- eur/deň za primeranú. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadril žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému preplatil. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo, keď poškodený uviedol vo svojom vyjadrení k dôvodom prenájmu náhradného vozidla, že auto potreboval na zabezpečenie dochádzky do zamestnania, na nákupy a na zabezpečenie ostatných potrieb jeho rodiny.

21. Žalovaný v priebehu sporu ako aj v podanom odvolaní opakovane spochybňoval aktívnu legitimitáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme č. 217 zo dňa 11.05.2016 (a následných právnych úkonov) z dôvodu neexistencie subjektu prenajímateľa, a z dôvodu postúpenia neexistujúcej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobca je aktívne legítimovaný vo veci na základe postúpenia pohľadávky poškodeného, ktorú mal voči žalovanému. Poškodený postúpenie pohľadávky žalovanému oznámil. To, že žalovaný zobral na vedomie postúpenie pohľadávky, je zrejmé z toho, že poistné plnenie poukázal už na účet žalobcu, ako postupníka.

22. Pokiaľ ide o žalovaným namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o nájme č. 217 zo dňa 11.05.2016 z dôvodu nedostatku spôsobilosti na strane prenajímateľa, ide o neopodstatnené tvrdenie, nakoľko v samotnej zmluve o nájme je okrem iných identifikačných znakov uvedené IČO a sídlo organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, vrátane označenia SetCar, s.r.o. , organizačná zložka podniku zahraničnej osoby. Označenie zodpovedá (v súlade s ust. § 9 ods. 2 Obchodného zákonníka) označeniu, pod ktorým bola (je) organizačná zložka žalobcu zapísaná v obchodnom registri. Za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nedostatočným označením prenajímateľa v zmluve o nájme strany uzavreli i dodatok č. 1 zo dňa 16.05.2016, v ktorom zdôraznili, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby predmetnú zmluvu uzavrela v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou. Ako uviedol Najvyšší súd SR v rozhodnutí, publikovanom v Zbierke pod č. R 13/2003 (sp.zn. 5Obdo 17/2000 zo dňa 01.12.2000), od ktorého odvolací súd nezistil dôvod odchýliť sa, zo skutočnosti, že v zmluve je ako účastník zmluvy označená organizačná zložka existujúcej právnickej osoby (obchodnej spoločnosti), nemožno dospieť k záveru, že ju uzavrela organizačná zložka vo svojom mene a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou. Rozsah oprávnenia osoby, poverenej určitou činnosťou pri prevádzkovaní podniku, robiť právne úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza, nie je možné vnútornými predpismi obchodnej spoločnosti s účinkami voči tretím osobám obmedziť. Odvolací súd v tomto smere pre úplnosť zdôrazňuje, že v danom prípade nájom náhradného motorového vozidla nebol namietaný žalovaným a došlo aj k úhrade za 3 dni prenájmu motorového vozidla vo výške 162,- eur, čo medzi stranami ani sporné nebolo, a teda aj sám žalovaný pred začatím súdneho konania považoval túto zmluvu o nájme za platnú. Až v priebehu súdneho konania tento nárok popieral nielen čo do jeho rozsahu, ale i čo do jeho samotnej existencie.

Na základe uvedeného, zmluva o nájme v znení dodatku č. 1 sú potom platnými právnymi úkonmi, ktoré v mene žalobcu platne uzavrela organizačná zložka zriadená na Slovensku žalobcom a z ktorých vznikli práva a povinnosti priamo žalobcovi.

23. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.06.2016, odvolací súd konštatuje, že predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo Zmluvy o postúpení zo dňa 18.06.2016 nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka vo výške 162,- eur voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatené za odplatu vo výške 162,- eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 2016224 V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. I podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 165/2017 podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku. Žalovaný v rámci odvolania tento právny úkon „rozoberá“ na jednotlivé časti, resp. fázy, proti ktorým smeruje svoje argumenty, avšak opomína skutočnosť, že v rámci jednej písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky (vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom), čo žiaden platný právny predpis nevyklučuje.

24. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo platné, vyplýva z neho aktívna legitímácia žalobcu v spore a súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu vo výške 162,- eur.

25. K uvedeným právnym záverom v obdobných veciach dospeli i napr. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp.zn. 6Cob/49/2018 zo dňa 06.11.2018, sp.zn. 3Cob/2/2018 zo dňa 22.03.2018, Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 5Co/12/2019 zo dňa 12.06.2019 a ďalšie.

26. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku tzv. nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd zistil, že nie je dôvodná.

27. Z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04).

28. Zo spisu pritom vyplýva, že prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasné, jednoznačné a presvedčivé právne závery. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri IV. ÚS 115/2003).

29. Odvolací súd nezistil v konaní ani nedostatok podmienok konania, namietaný žalovaným v zmysle neplatného plnomocenstva žalobcu pre jeho právneho zástupcu v dôsledku podľa neho nesprávneho označenia konajúceho subjektu. Plnomocenstvom zo dňa 17.10.2017 žalobca SETCAR, s.r.o., so sídlom Česká republika, Rychvald 816, IČO: 27 850 994, prostredníctvom konateľa Jany Čempelovej poveril organizačnú zložku, prostredníctvom ktorej táto spoločnosť koná na území SR: SETCAR, s.r.o.- organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Turany, Černík 386/4, IČO: 47 790 857, na splnomocnenie JUDr. Tomáša Zboja, advokáta, na zastupovanie v súdnom konaní, vedenom proti žalovanému o zaplatenie 162,- eur s prísl. ako pohľadávky z poistnej udalosti zo dňa 11.05.2016, vedenej poisťovňou pod č. 9524729397. SETCAR, s.r.o.- organizačná zložka podniku zahraničnej osoby tak urobila a JUDr. Tomáš Zboj plnomocenstvo prijal. Plnomocenstvo je podpísané žalobcom, organizačnou zložkou žalobcu, ktorá za neho koná na území SR a advokátom. Označenie žalobcu i jeho organizačnej zložky zodpovedá zápisom v príslušných obchodných registroch, za žalobcu konal konateľ a za jeho organizačnú zložku vedúci organizačnej zložky, zapísaný v obchodných registroch. Procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý následne vo veci konal na základe žaloby, podpísanej JUDr. Zbojom ako zástupcom žalobcu, potom niet čo vytknúť.

30. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 162,- eur od 23.06.2016 do zaplatenia, odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nesprávne a je potrebné ho zmeniť podľa § 388 CSP.

31. Odvolateľ správne argumentoval, že prvoinštančný súd pochybil, keď v rozpore s judikatúrou priznal žalobcovi úroky z omeškania. V tomto smere poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/ 145/2017 zo dňa 22.11.2018, podľa ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 o PZP je viazaná na nesplnenie peňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 o PZP.

32. Žalobca namietal, že otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 tohto zákona, teda sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, ale nezabavuje poisťovňu platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

33. Splatnosť akejkoľvek pohľadávky môže byť dohodnutá v zmluve alebo určená právnym predpisom alebo rozhodnutím štátneho orgánu (§ 563 Občianskeho zákonníka). V súdnej veci ide o právny vzťah vyplývajúci z nároku na náhradu škody vo forme vyplatenia poistného plnenia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Otázkou prípadného omeškania žalovaného je potrebné tak posudzovať v kontexte zákona o PZP, ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predstavuje špeciálnu právnu úpravu, čo znamená, že jeho ustanovenia majú pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka prednosť. Slovné spojenie „ak tento zákon neustanovuje inak“ však neznamená, že Občiansky zákonník sa aplikuje všade tam, kde jeho použitie zákon o PZP výslovne nevylučuje. Platí, že v prípade, ak zákon o PZP určuje rozsah práva povinnosti odlišne od Občianskeho zákonníka, je vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a len tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod Občiansky zákonník neaplikovať.

34. S poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019, predstavujúce aktuálnu súdnu prax najvyššej súdnej autority, dospel odvolací súd k záveru, že ak poisťovateľ má nárok na poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne za dôvodný, je z hľadiska určenia času plnenia uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. V takomto prípade je plnenie z uznaného nároku splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (§ 11 ods. 7 zákona o PZP). V prípade, že poisťovateľ poškodenému takto neplní, vznikne poškodenému nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynutím tejto pätnásťdňovej lehoty. Peňažná sankcia v podobe úrokov z

omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2011 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

35. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poisťné plnenie v ním požadovanom rozsahu (ako je tomu i v súdnej veci) a zároveň mu poskytne včas a riadne písomne vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poisťné plnenie (v dôsledku čoho poškodený uplatní svoj nárok v súdnom konaní), pre určenie času plnenia je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia.

36. Z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaný splnil povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo 08.06.2016 informoval poškodeného o výsledku šetrenia a krátenia poisťného plnenia, teda poskytol písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poisťné plnenie v plnej výške, ktoré si žalobca od neho nárokoval. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanom prípade žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnil vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania.

37. Odvolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnil, nie je preto povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi. Z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 23.06.2016 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo/19/2009 zo dňa 25.03.2009, odvolací súd podotýka, že ide o rozhodnutie, ktoré vychádzalo z právnej úpravy účinnej do 30.09.2001 (vyhláška MF SR č. 423/1991 ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla), keďže sa týkalo poisťnej udalosti zo dňa 28.02.1995 a na vec nebolo aplikovateľné.

38. Podľa § 396 ods. 1,2 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

39. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. V časti o zaplatenie istiny mal žalobca úspech a v časti úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 162,- eur od 23.06.2016 do zaplatenia mal neúspech. Ku dňu vyhlásenia tohto rozhodnutia predstavujú úroky z omeškania sumu 29,20 eur. Úspech žalobcu bol teda 85 % a neúspech 15 %; pomer jeho úspechu a neúspechu predstavoval 70%, v ktorom rozsahu vzniklo žalobcovi právo na čiastočnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).